

ההתייחסות למונח בזות שמופיעה ב"טלוויזיה", דברנו על כך בפעם הקודמת, נוגעת להשוואה שמציג לאקאן בין הקדוש [saint-homme], לבין האנליטיקאי כש-"הצדקה", בעצם אי-הצדקה, [decharite], שבה האנליטיקאי מעורב בפעולתו, אפשר לומר שהיא כרוכה בהיות מוכן למעבר מגילום אובייקט הסיבה כנדמה לגילום "נפילתו" מהשיח. נפילה, מצד אחד כפסולת המייצגת את עודף ההתענגות, את סוד התענגותו של האנליזנט ומצד אחר נפילה ממקום הסובייקט אשר לו מיוחס הידע. הידע שהאנליזנט בונה, משיג, במהלך האנליזה, בעצם אינו שוכן במה שמיוחס לאנליטיקאי אלא דווקא במה שנופל, באובייקט. ברור אם כך שעניין הבזות נוגע גם למיקום הידע והיחס אליו, כלומר זהו עניין של שיח. אותן התייחסויות של לאקאן לפסיכולוגיית האני שהזכרנו בפעם הקודמת, הצביעו לדוגמה על עמדתם של אנליטיקאים הנושאים את הידע כידע מוחלט הממוקם באני של האנליטיקאי עצמו ובפנטזמה שלו. בהכוונה מסוג זה, החתירה אל ההזדהות שמצופה מהאנליזנט מנכיחה את קיומו של שיח אדון כבסיס לפעולה האנליטית המעמידה את האני כערכאה של כוח, כערכאה פוליטית מתוך אידאולוגיה ברורה. לא מדובר באפקט של שינוי חתרני, אלא באפקט של שליטה. לאקאן טען שהפוליטיקה נשענת על ההזדהויות, לכן העמיד אותה כהיפוך של הפסיכואנליזה. אפרופו החתרנות של לאקאן כנגד אידאולוגיה, רצוי דווקא להזכיר טקסט קצר שלו: Lacan pour Vincennes! שהופיע ב-Ornicar? 17-18 ושנכתב ב-1978 ואת הניתוח של מילר עליו. הטקסט נכתב בעקבות מצב מסובך שהתעורר באותה עת במחלקה לפסיכואנליזה בין השיח האוניברסיטאי לבין זה האנליטי. מילר ביקש מלאקאן לכתוב מילות תמיכה בקיומה של המחלקה והתוצאה הייתה טקסט קצר מאד שכותרתו: "לאקאן בעד וינסאן". הטקסט נפתח כך: "יש ארבעה סוגי שיח, כל אחד מחשיב עצמו כאמת בהא הידיעה [se prend pour la verité]. רק השיח האנליטי הוא יוצא מן הכלל. ניתן להסיק שטוב היה יותר אילו הוא היה שולט, אבל דווקא שיח זה מדיר את השליטה, במילים אחרות, אינו מלמד דבר. אין בו כלום מהאוניברסלי: לכן הוא אינו חומר להוראה." לאחר הקדמה זו, שלכאורה מתנגדת לפעולה או מבקרת אותה. הוא עורך רשימה של תרומת ארבעת שנות קיום המחלקה: כתב העת, Ornicar?, תואר שלישי וסקציה קלינית בב"ח הנרי רוסל, "מאזן: חיובי". בסמינר שלו מ-2008, בהתייחס למשפטים אלה, מילר טוען שהרעיון המציין שסוגי השיח מחשיבים עצמם כמייצגים את האמת האולטימטיבית אינו מתייחס למה שפועל בכל אחד מסוגי השיח במקומה של האמת במבנה של השיח כפי שלאקאן המשיג אותו, אלא למה שתופס את מקום הסוכן בכל אחד מהם: המסמן אדון, הידע או הסובייקט השסוע, המתיימרים לייצג את האמת, את אמת- הידע, בהיותם המרכיב השולט, המפגין כוח. לעומתם האובייקט a, שהוא הסוכן בשיח האנליטי, שיח המהווה יוצא מן הכלל, ממלא מקום זה כנדמה, כסמבלנט של אמת. מילר מוסיף כי הדבר אינו אומר שהנדמה נוגד את האמת, אלא שמעמד הנדמה מוכיח כי האמת אינה מוחלטת, כי היא משתנה מפגישה לפגישה באנליזה, הווה אומר – השיח האנליטי מכיר בכך שהאמת היא בעצם נדמה. לאקאן כינה זאת verité. נקודה נוספת שהוא מצביע עליה היא שהשיח הוא ביסודו מבנה ששולט מאחר שהוא מארגן עולם בכך שהוא

נשען על הסמלי. הפסיכואנליזה חשפה בעצם את שליטת השיח ולכן מילר מתריע על כך שהבנת תגלית זו והשימוש בה על ידי אנשי כוח יכולים להיות מסוכנים. דוגמה לכך הוא גבלס, שעבר אנליזה, והפך ליוזם התעמולה הכוזבת, מרמה והכובשת ביותר שאפשר להעלות על הדעת. האובייקט a במקום הסוכן נבדל מהמרכיבים האחרים הממלאים אותו תפקיד, הוא אינו מארגן עולם כי הוא מחוץ לסמלי. בהמשך הטקסט לאקאן מוסיף עוד שתי נקודות: 1- בעקבות המשוואה שהוא מציג בין אוניברסליות להוראה, הוא מעלה את השאלה: כיצד ללמד את מה שלא ניתן ללמד? כי בפסיכואנליזה אין אוניברסליות, ומילר מסביר: אין בה את "בעבור כולם". הנקודה השנייה שלאקאן מוסיף היא: "כל העולם משוגע, הווה אומר הזוי". המשפט מצביע ובאופן פרדוקסאלי על "לא בעבור כולם" מאחר שאובייקט חומק מהסמלי. רציתי להזכיר את הטקסט הזה מאחר שמבחינתי הוא בצירוף הניתוח של מילר חושפים את העובדה שהשיח האנליטי מבחין בין הידע כאמת המשתנה לבין הידע הטמון במה שחומק מהממד הסמלי שאינו משתנה. נקודה זו מהדקת את הקשר בין הבזות לבין הידע, הידע במה שנופל לבין הידע המיוחס והנבנה שפועל בממד הסמלי. הקשר ביניהם הוביל אותי לסוגיית הסובייקט אשר הידע מיוחס לו, ולמאמר אחר של מילר המכונה: "הסובייקט שלנו שהידע מיוחס לו", המאמר הופיע ב-254 Lettre mensuelle. זו הייתה גם כותרת ימי עיון שהתנהלו בפריז ב-2007. מילר מציג שלושה סובייקטים אשר להם מיוחס הידע:

1- הראשון הוא זה שאנו אנליטיקאים פוגשים באנליזה אצל מי שבא לדבר אתנו על הקורה לו ומביא אותו לאנליזה. מילר מבליט את מקומו של *tabula rasa*, כלומר את ההערה של פרויד שרצוי לשכוח את אשר אנו יודעים על סמך מקרים אחרים. להיות פתוחים למה שנופל לפנינו, נופל מלשון *casus*. לאקאן מציג את העמדה כתשוקה לבורות, השונה מהתשוקה לבורות הקשורה להדחת הלא מודע. כאן התשוקה היא תנאי לכך שהסובייקט אשר הידע מיוחס לו יהיה יכול להיווצר.

2- השני הוא האנליטיקאי עצמו, זה האמור לפרש ולהכניס את אופנות הדיבור באסוציאציות חופשיות. דרך זו מפרידה בין הדיבור לידע ומחברת את הדיבור להתענגות. להביא למעין דרך לדבר מבלי לדעת מה אומרים.

3 – השלישי כרוך בדיבור עצמו אשר מילר מכנה אותו: "אינני יודע מה אני אומר", הוא מערב את עמדת הלא מודע ככוח הצפנה, וזה הסובייקט אשר הידע מיוחס לו. בדברים שנאמרים באופן ברור ישנו תמיד דבר אחר המבקש להיאמר באופן מוצפן. זה הממד של הלא מודע המפרש וממד זה מיוחס לאנליטיקאי. שלושת הסובייקטים האלה הם בעצם מבנה אחד, זה של הפגישה האנליטית. גילויי האמת המצטברים במהלך האנליזה הופכים לידע שמטלטל את הסמבלנטים, את עוצמתם של מסמני אדון כדי להחליפם במה שפועל כמצמד. כך מתאר לאקאן ב*טלוויזיה*, בשאלה השישית, את האובייקט a כמצמד בין הגוף לבין הסובייקט הלא מודע. בסוף האנליזה הסובייקט אשר לו מיוחס הידע נמוג, שעה שמתגלה סוד התענגות הסובייקט.

פונקציה זו של הסובייקט שהידע מיוחס לו ממלאת תפקיד רלוונטי ביותר באנליזה עצמה, אך מהווה גם שאלה בתוך מוסדות וקבוצות בכלל, וכמובן בתוך קהילה אנליטית. מה ממלא את

הפונקציה הזו בקהילת אנליטיקאים למשל ומהו היחס אליה. העניין הוא מרכזי מאחר שכפי שראינו, הביקורת של לאקאן לא נגעה רק למה שהיווה מבחינתו עניין של בזות בעמדת אנליטיקאים בניהול האנליזה, אלא גם ליחס של בזות שעמיתיו גילו כלפיו. יחס זה שלאקאן זכה לו, נוגע ללא ספק לשאלה על הפונקציה של הסובייקט שהידע מיוחס לו, ולאופן שהיא פועלת בתוך הקהילה, במילים אחרות, מה פועל כסוכן בשיח בין עמיתים: הזדהויות בין עמיתים, מסמני אדון, אידאל.

בנקודה זו הקשורה ליחס של עמיתיו אל לאקאן, אזכיר כמה עובדות, כמה אירועים שנוגעים לדרכו בקהילה האנליטית, ולהתייחסויותיו אפרופו המושג בזות ביחס למה שמלא את פונקציית הידע באופן כוזב בתוך הקהילה.

נזכיר שבתנועה האנליטית ובעקבות הטופית השנייה של פרויד מ-1920, המדברת על אני, אני עליון וסתמי, הפוסט-פרוידיאניים מתכחשים ללא מודע ולדחף המוות, לטובת האני, כיוון שהתחזק עם פסיכולוגיית האני אשר הביאה לרעיון של ההסתגלות.

1953- הפיצול בחברה הפסיכואנליטית של פריז- הביקורת המרכזית של לאקאן נגעה להכשרת האנליטיקאי ולהתרחקות מהמושגים הפרוידיאנים לטובת רעיון ההסתגלות. לאקאן התייחס לסוגיות אלה בעיקר ב"פונקציה ושדה של הדיבור והשפה בפסיכואנליזה", עבודה אשר בגלל אורכה לא הוצגה בכנס שהתנהל ברומא, אך מאוחר יותר לאקאן הבליט את הנקודות המרכזיות בטקסט אחר הנקרא "שיח רומא". מאמר זה היווה תשובה לרעיון שהציג נאשט, [Nacht] נשיא החברה, ביחס להצעתו להפריד בין ההוראה לבין החברה ולייסד מכון ללימודים. התוכנית ללימודים של נאשט לבשה אופי ביולוגי-רפואי עם דגשים על ניוירולוגיה ועל פסיכופתולוגיה. לעומת זאת, לאקאן סבר שעל תוכנית ההכשרה להישען על עקרונות התגלית הפרוידיאנית. ההבדלים היו תאורטיים וכמובן נגעו גם לדרך קבלת המינוי של אנליטיקאי, שבנוסף על כך היה אמור להיות מוענק לרופאים בלבד. לאקאן מצדו הציג תוכנית לימודים שונה מזו של נאשט, אך לבסוף התקנון שהציע נאשט הוא זה שהתקבל וגם כוח ההחלטה בנוגע להוראה כמו גם בנוגע לקריירה האנליטית רוכזו בידי הוועד המנהל. למרות המתחים שהיו, לאקאן נבחר לנשיא החברה אך תפקידו בהוראה צומצם מאוד.

הפגישה שמשכה אינו קבוע שהנהיג לאקאן באותה תקופה, עוררה התנגדות קשה. בלי להיכנס לפרטי פרטים, חשוב לציין שחלק גדול מהתלמידים גם היה אצלו באנליזה דידיקטית. בעקבות התלונות של הקנדידים ביחס להעדר שקיפות התקנון שאליו היו צריכים להיות כפופים ולריכוזיות העודפת של התכנית בידי נאשט, התעוררה אי הנחת בתוך החברה ולאקאן הואשם בכך שרעיונותיו ופעולותיו הם הסיבה לסערה, כולל כמובן דרכו בניהול האנלימות. לאקאן ועוד עמיתים אחדים כמו דולטו ולאגאש, מתפטרים מהחברה. זה הרקע לפיצול. באופן ברור ביקורתו של לאקאן נגעה לכיוון של שמירת הנחת, השלווה של האנליטיקאי הדידיקטי, ולכניעה לרצון האדון שהיה מגולם בדמותו של נאשט.

צינתי קודם שההבדלים היו תאורטיים. הביקורת האפיסטמית של לאקאן שהוא מציג ב: "מצב הפסיכואנליזה ב-1956" התייחסה ל**דה-אינטלקטואליזציה** ששררה בחברה, משמע לדרך שכפתה לרשום את הגוף התאורטי האנליטי בתוך שיח האדון, כלומר להצדיק את קביעת

כללים אדמיניסטרטיביים וסמכותניים ולהרחיקם מעקרונות התגלית הפרוידיאנית. שני המונחים המרכזיים שלאקאן מציג כמאפיינים את התנהלות החברה הם **הפוליטיקה של השתיקה**, כלומר השתיקה השוררת כאדון מוחלט, שאינה מותרת מקום לשאלות נבונות ומעמידה את מי שעבר אנליזה כמי שאין לו כבר מה לשאול. יתכן שקיימים מניעים נוספים לפוליטיקה של שתיקה. הכל נשען על ציות ל- beatitudes [הוד קדושתם] המווסתים את הכניסה לאנליטיקאים נוספים או לשיח עצמו. המאפיין השני היה **הדה-אינטלקטואליזציה** המוצגת כרווח מהאנליזה, הבאה לידי ביטוי בקידום החלק הבריא של האני כנגד ההפתעות של הלא מודע, וההזדהות עם האנליטיקאי. דובר היה על הכשרה שחתרה להדגיש את הסטנדרט החברתי, את האושר נוסח ה-American way of life וזאת כתוצאה מניסיון הסתגלותם של אנליטיקאים שהיגרו לארצות הברית בזמן המלחמה. בכל זאת אין לשכוח שפרויד עצמו עיצב את מודל החברה על סמך הקבוצה הקטנה ההיררכית. בשיח רומא, הוא מדבר על **עצירת החשיבה**. באופן כללי המונחים, הפוליטיקה של השתיקה, הדה-אינטלקטואליזציה ועצירת החשיבה, שמים דגש על סגירות מחשבתית בשירות הצימאון לכוח ריכוזי ויוקרה, לאדנות, להיעדר התנועה בשיח באופן כללי.

במאמר משנת 1956 על מצבה של הפסיכואנליזה, הוא גם מדבר על זיחות דעת [שביעות רצון מעצמם], על היהירות של האנליטיקאים, ועל עיקרון הקואופטציה, כלומר על העיקרון שהמינויים ניתנים רק ע"י מי שנושאים את התואר אנליטיקאי דידיקטי.

אחרי התפטרותו ב-1953 לאקאן מייסד יחד עם עמיתים, את החברה הצרפתית לפסיכואנליזה. תחילה החברה לא הייתה שייכת ל-IPA. אחרי כמה שנים של ניסיון להשתייך, ה-IPA קבע כתנאי לכניסתה של החברה הצרפתית לפסיכואנליזה שלאקאן יוסר מרשימת האנליטיקאים הדידיקטיים. לאקאן לא הסכים לתנאי הזה ופרש מהחברה והתייחס לעמדה זו כלפיו כאל חרם: כאל בזות. ב-1964 ייסד את האסכולה שלו.

ב-1967, כהמשך לשאלת ההכשרה של האנליטיקאי ולמינויו, הוא מציע את מנגנון הפאס. ההצעה עוררה תחילה התנגדות גדולה בקרב עמיתיו כי זו הייתה הצעה שהפכה את הקערה על פיה. היא הציעה התקה של הכוח במוסד, האמור לעבור מה-"נכבדים", אל הלא-אנליטיקאים, כפי שמחדד זאת ז'א.מילר בקורס על הפוליטיקה הלאקאניאנית מ-1998. עמדתם של "הנכבדים", כפי שהוא מכנה אותם, מהאסכולה הפרוידיאנית של פריז, ראתה במנגנון הפאס סטייה, תועבה של לאקאן. בעיקר כי הרעיון טלטל את מעמדם של הנקראים "דידיקטיים", כאלה האוחזים בידע מוחלט, מאחר שההצעה עמדה להכניס שינוי רדיקאלי בהיררכיה ולזעזע את מבנה החברה.

ב-1980 לאקאן מחליט לפרק את האסכולה, אל מול מה שנחווה בעיניו ככישלון. לאקאן ראה שהאסכולה פועלת בכיוון הפוך לכיוון שהניע אותו לייסד אותה, שסטתה מהכיוון של הפרקסיס על פי מושגי היסוד של הפסיכואנליזה, שהיא משפילה אותה, המילה שמשתמש בה הייתה degradation, שאפשר לומר כי היא מילה נרדפת לבזות. מנגנון הפאס המשיך לעורר התנגדות ומבחינתו לא ניתן היה ללמוד מעדויות הפאס שהיו מה הביא סובייקט להרשאת עצמו כאנליטיקאי. כלומר הכישלון, העובדה שהאסכולה לא פעלה, הייתה קשורה לסוף האנליזה

ולאופן שסוף האנליזה יכול ללמד על המעבר מאנליזנט לאנליטיקאי. הייתי אומרת שלא למדו על האופן שבו האנליטיקאי מלא את מקומו בניהול הריפוי, שהרי מנגנון הפאס מהווה בעצם הוכחה לכך שבריפוי היה אנליטיקאי. שאלת הכשרת האנליטיקאי ליוותה אותו לכל אורך הדרך.

לא אמשך באזכור האירועים, גם כי ב-1981 לאקאן מת.

אין ספק שלאקאן הבלית את הפן של הפסיכואנליזה כתחום בלתי אפשרי הכרוך באי נחת לא רק מצד אי הנחת שיכול לעורר הלא מודע בכל אחד, אלא גם מצדו של המתח שהאנליטיקאי יכול לחוש באקט שלו וכמובן במה שגם האסכולה יכולה לעורר בהתאם לנסיבות ולתרום לאי הנחת. חשוב לציין שב-"המדע והאמת", לאקאן טוען שהאובייקט a אינו שקט, או כפי שהוא מוסיף: "האם הוא יכול להותירכם שקטים, רגועים? ועוד פחות את אלה הקשורים אליו: הפסיכואנליטיקאים". האובייקט a, אובייקט הבזות, אינו רק בלתי ניתן למדידה אלא הוא גם המחדיר את הדיסרמוניה, מפר את שליטתו של המסמן אדון או של הידע הבנוי ולכן מעורר את אי השקט, את היעדר השלווה. ב-2011, במסגרת "סוגיית אסכולה", הקהילה דווקא דנה בנושא "אי השקט של האנליטיקאי".

אקפוץ כעת לשנת 2017. הפעם ז'א.מילר הוא שמחליט לנקוט עמדה ציבורית, חשופה, על רקע אי הנחת שהתעוררה בצרפת אל מול המועמדות של לה פן לנשיאות המדינה.

מילר מזכיר את עמדתו של לאקאן, על כך שהאסכולה אמורה להיות מקלט כנגד אי הנחת בציוויליזציה. תחושה של כניעה התעוררה בלאקאן כתוצאה מהסירוב של עמיתיו, מיחס הבזות כלפיו בעקבות הצעתו על הפאס. מבחינתי הרעיון של לאקאן מעורר את השאלה באיזה מובן מדובר במקלט? מכל מקום, העובדה שמילר מזכיר זאת באותו רגע, מצביעה על הרלוונטיות שבשמירת עקרונות הדמוקרטיה. לשם כך הוא מקים אז ב-2017 את התנועה: Zadig, שאכן קבעה כעקרון את הלחימה בעד הדמוקרטיה ובעד זכויות האזרח, בעיקר על חופש הביטוי, תחת הסיסמה "אפס בזות קבוצה בין לאומית דמוקרטית". באותה עת, היו שהטיחו בקורת קשה ביותר במילר על דברים שאמר ביחס לאוויטה פרון ולפרון עצמו, בין היתר על המקלט שהעניק המשטר הארגנטינאי לנאצים. הוא נתקל ביחס קיצוני של בזות מצד עמיתים ואנליזנטים לשעבר, בעיקר מאלה שבארגנטינה. הדבר מביאו לציין באופן מפורש שאינו מעוניין יותר להיות אותו אדם, "אדון שמנסים לפגוע בו, או אותו ידיד שלא מגינים עליו". הוא הכריז כי מילר מהתקופה הראשונה מת. בהתייחסות אחרת מיוני 2017 ב-"השדה פרוידיאני-שנת אפס" ובהקשר לזידיג, הוא מציין באופן ברור כי הבין רק בדיעבד שבעצם הפסיק את הקורס שלו עקב נפילת ההעברה שלו לשדה הפרוידיאני, הוא ראה עצמו אסיר בעולם שהוא בעצמו יסד ושהחליט לחדש את הקורס שלו במתכונת אחרת, פוליטית. זו אמירה חזקה, הממקמת את הבזות הן מהצד של השדה הפרוידיאני עם הביקורת שלו על הקבעון המחשבתי של סקטור מסוים בו ואפילו אולי על הפוליטיקה של שתיקתו והן מצדו של מילר עצמו, שכבדומה לאנליטיקאי הוא מוכן ליפול מהמקום בהעברה כפסולת ובכך להותיר ולהבליט מקום ריק. גם אם היה ניסיון לארגן סמינר בצורה אחרת, הדבר לא החזיק מעמד לאורך הזמן ומילר לא חידש את הסמינר שלו עד כה.

מהאירועים השונים שהזכרתי, ניתן ללמוד שבשדה הפסיכואנליזה הלאקאניאנית, ברגע של התקבעות מסוימת, כשצעדים שננקטו הופכים לנורמות יציבות מדי, הן מסכנות, או עלולות לסכן את עקרונות התגלית הפרוידיאנית. ברגע שהכוונות הטובות, שהאתיקה של הכוונות הטובות המנסה לשמר את השלווה פועלות, הן מהוות, כפי שלאקאן מציין ב"המדע והאמת", את השגיאה הנסלחת פחות משגיאות אחרות. מילר מסביר זאת באומרו כי זו שגיאת השגיאה של מי שמתייחס למאווייו שלו כמציאות או במילים אחרות, מי שהופך משועבד לפנטזמה שלו עצמו, מאחורי שגיאת הכוונה הטובה שוכנת התענגות. בקורס על פוליטיקה לאקאניאנית, הוא מוסיף כי מדובר כן באתיקה של התוצאות, המביאה בחשבון את מורכבות העניין, כלומר הכללת את האחר. אם חוזרים לרעיון של הסובייקט אשר הידע מיוחס לו והפוליטיקה, כיצד להבחין בין הפן של הדמוקרטיה המגן על זכויות האזרח לבין הפן של הדמוקרטיה שלדוגמה נשען על הפוליטיקה של המספר, של סקרים ושל קולות, של ידע מספרי. רעיון אפס הבזות של תנועת זדיג, מעלה את השאלה על עצם אפשרות כזו. כבר לאקאן טען שכל אחווה היא מקור לגזענות, כל בידול יוצר דבר מה שנופל ממנו המגלם את סוד ההתענגות של אותה התקבצות. לכן על הפעולות להביא בחשבון את האחר, את האפקט, את תוצאת המעשה.

ב-2003, בראיון שהעניק מילר לכתב העת: Cités, גיליון שעסק ב-"ז'. לאקאן- פסיכואנליזה ופוליטיקה", מסביר מילר בתשובותיו שהדבר הבולט ביותר ביחסו של לאקאן לפוליטיקה היה אי-האמון באידאלים, במערכות ובאוטופיות הנזרעים בשדה הפוליטי. בעיניו הפוליטיקה פועלת בהישענות על ההזדהות, במניפולציה על מסמני אדון הבאים ללכוד את הסובייקט. וכפי שכבר ציינתי, הוא טען שהפסיכואנליזה היא היפוכה של הפוליטיקה, דבר שאינו סותר כמובן את הרעיון שהלא מודע הוא פוליטי. בראיון מילר מדגיש שכל מי שנמצא בפרקטיקה האנליטית חייב לשמור על התנאים החומריים של הפרקטיקה. קודם כל לדאוג לקיומה של חברה אזרחית נפרדת מהמדינה. אני מצטטת: " הפסיכואנליזה אינה קיימת אם אינה יכולה להעמיד בסימן שאלה, באופן אירוני, את האידאלים של העיר בלי שתשתה רוש. היא אינה תואמת לחלוטין כל סדר מנוסח טוטליטרי שמאחד באותן ידיים את הפוליטי, את החברתי, את הכלכלי והדתי. היא חלק מחופש הביטוי ומהפלורליזם." דבריו מחזקים את הפן החתרני של הפסיכואנליזה, שאין זה אומר מהפכני, כי חתרנותה נוגעת בהתנגדותה להזדהויות, לאידאלים ולמסמני אדון. מכאן מילר מוסיף: היא אינה פוליטיקה אלא אתיקה.

אתיקה הדוגלת מצד אחד בכך שהסובייקט, ההווייה המדברת, ישיג את הסיפוק הטמון בידע של מה שנפל כבזות. במילים אחרות, לדעת מה מקבל סיפוק. מצד אחר, אם חוזרים לאי-השקט של האנליטיקאי, רלוונטי ביותר שהאנליטיקאי לא יאמין רק בעצמו, כלומר שבמישור מסוים הוא לא יחשוב על עצמו כמשהו גדול. זו הערה של לאקאן במאמר "התופעה הלאקאניאנית". הווה אומר לא להאמין שהנך אנליטיקאי, לא להתיישב בנוחות בהגדרה הזו, שהרי היא מובילה לנבלות ולטיפשות. מעבר לכך, זו עמדה הכרוכה בהתנתקות, בפרידה מהטוב, מהיפה, מהאמיתי, עמדה שהיא בעצם אנטי טבעית, לא אנושית. בשיעור מה-24 במרץ 2010 מילר מוסיף על כך שוויסות העמדה האנליטית משמעו חתירה למנן את אי-אנושיותו. הדבר הוא כיבוד אחרותו המוחלטת של האחר. בקיצור, לשאת את היות מופרד, היות בגלות. עם זאת האסכולה, הקהילה, אינן המקומות שבהם האנליטיקאי decharite, אומרת אסטלה

סולנו סוארס, ביום העיון על אי השקט של האנליטיקאי, מאחר שלא שם הוא מה שמפעיל את הפעולה האנליטית, אך האקול הוא המקום שבו אוסף של אנליטיקאים לא שווים, שונים, לא מחוברים, אינם בונים "כל", כלל אחד, בגלל היותם חלק מקהילת עבודה. גם בממד זה של הקהילה, האובייקט a אינו אמור להותיר את האנליטיקאים שקטים, שלווים, מאחר שההזדהות עם האובייקט אמורה לבוא לידי ביטוי בסגנון הפעולה, במסירה, בהוראה, בחשיפת הידע, בדברים שרצוי כי לא יהיו תוצאה של ההזדהות בין עמיתים. לצד זה רצוני לחזור לטקסט של לאקאן Lacan pour Vincennes, ולמשפט: "כל העולם משוגע, כלומר הזוי". מילר מציין בסמינר שלו מ-2008 שיש לקרוא משפט זה יחד עם הסמינר של לאקאן "הרגע להסיק". גם אם הוא מנוסח כהנחה אוניברסלית, הוא אינו ניתן להכוונה ושהשיגעון שמדובר בו פורץ מהמקום השואל, "מה אני?" כשה'אני' נכתב באות רבתי. אדלג על הפיתוח שהוא עושה ואציין רק שהוא מתייחס אז למקום שממנו הסובייקט אומר, "אני מאושר", המקום של סיפוק, המקום שאינו משתנה גם אחרי האנליזה. לפיכך, על האנליטיקאי למלא בעצם את המקום של "הסובייקט שמיוחסת לו הידיעה לקרוא אחרת", [sujet suppose savoir lire autrement] כפי שמוגדר בסמינר "הרגע להסיק". במילים אחרות, לקרוא את קול הסיפוק שמאחורי כל מה שנאמר. להקשיב לאחרות המוחלטת של האנליזנט, לנקודת הבזות. עם זאת, לאקאן הזהיר אותנו לא להרחיק לכת מדי באשר לפן התענגות זה, כי הוא עלול להוביל לרצח כמו במקרה של אישה או לציניות ורצח כמו במקרה של גבלס. גם על הקהילה מוטל להביא זאת בחשבון ביחסים בין העמיתים, זו תמיד סוגיה אתית.